

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE

24 martie 2021

mun. Chișinău

Colegiul Penal al Curții Supreme de Justiție

în componență:

Președinte

Iurie Diaconu,

Judecători

Liliana Catan, Ion Guzun,

a examinat, în camera de consiliu, fără citarea părților, admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Liliana Pasat, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 17 noiembrie 2020, în privința inculpatei

Filip Angela xxxx.

<i>instanța de fond:</i>	22.02.2017 – 23.05.2018,
<i>instanța de apel:</i>	15.06.2018 – 28.03.2019,
<i>instanța de recurs:</i>	27.05.2019 – 29.10.2019,
<i>instanța de apel:</i>	04.12.2019 – 17.11.2020,
<i>instanța de recurs:</i>	28.01.2021 – 24.03.2021.

Asupra recursului menționat, Colegiul Penal,

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Drochia din 23 mai 2018, Filip Angela a fost condamnată în baza art. 320 alin. (1) Cod penal la 200 ore de muncă neremunerată în folosul comunității.

2. Instanța de fond a constatat că, inculpata Filip A., având scopul neexecutării intenționate a hotărârii instanței de judecată, cunoscând, că era obligată, conform hotărârii Judecătoriei Drochia din 09 iunie 2014 și titlului executoriu nr. 2-273/14 să achite în beneficiul lui Păvăluc Cozma datoria în mărime de 200 euro și cheltuielile de judecată în mărime de 3150 lei, nu și-a îndeplinit aceste obligații, fapt pentru care la 20 martie 2015 a fost sancționată în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional cu amendă în mărime de 50 unități convenționale, ***după care a continuat să nu execute intenționat hotărârea*** Judecătoriei Drochia consemnată mai sus.

Acțiunile lui Filip Angela au fost calificate în baza art. 320 alin. (1) Cod penal, ca neexecutarea intenționată și *eschivarea* de la executarea hotărârii instanței de judecată, dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Instanța a reținut că inculpata nu a recunoscut vina și a declarat că, nu are posibilitatea de a achita datoria deoarece bunuri mobile sau imobile nu are în proprietate, este bolnavă, a avut o intervenție chirurgicală la rinichi, suferă de artrită și tensiune, sănătatea nu-i permite de a lucra fizic. O parte din datorie a achitat-o, însă nu dispune de dovezi, i-a mai rămas să achite 50 euro. Fiul a ajutat-o cu bani, câștigați de el la Moscova și a achitat datoria parțial. Într-adevăr, în anul 2012 a împrumutat de la Păvăluc C. suma de 450 euro, pentru a cumpăra un lot de casă, care a fost înregistrat pe numele fiului său. Cunoaște că Păvăluc C. a decedat și nu-i clar în interesul cui executorul judecătoresc execută hotărârea judecătorească. Nu cunoaște cine sunt succesorii în drepturi a lui Păvăluc C.

Martorul Molodoi Aurica a declarat că, la 30.07.2014, Păvăluc C. a prezentat spre executare două titluri executorii cu nr. 2-2-7/2014, eliberate de judecătoria Drochia pe 09.06.2014. Un titlu executoriu privind încasarea datoriei de 1200 euro și al doilea titlu executoriu privind încasarea cheltuielilor de judecată în sumă 3150 lei, de la Filip A. în beneficiul lui Păvăluc C. La 20.03.2015, a fost emisă hotărârea instanței de judecată prin care debitoarea a fost sancționată contravențional cu amendă în mărime de 1000 lei. Până în prezent, debitoarea nu a achitat datoria. La 14.11.2016, a înaintat demers către Procuratura Drochia pentru a fi atrasă Filip A. la răspundere penală. Vita pe care Filip A. intenționa să o vândă, aparținea fiului său. Debitoarea nu dispune de conturi bancare. Conform răspunsului primăriei, Filip A. locuiește în s. Șurii Noi, r-nul Drochia, în casa părinților săi și de alte bunuri imobile nu dispune.

Astfel, vinovăția inculpatei în comiterea infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, ca neexecutarea intenționată și *eschivarea* de la executarea hotărârii instanței de judecată, dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale, a fost dovedită în afară de orice dubiu rezonabil.

3. Inculpata a declarat apel, solicitând casarea sentinței și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care să fie achitată.

Apelanta a invocat că, acuzarea nu a prezentat probe că ea a comis infracțiunea imputată, învinuirea fiind bazată numai pe presupuneri.

Nu se eschivează de la executarea hotărârii instanței de judecată, însă din cauza stării de sănătate precare nu a fost în stare să o execute, nu dispune de bunuri mobile și imobile, este bolnavă de boli cronice, care nu-i permit de a munci. După achitarea amenzii în temeiul art. 318 alin. (1) Cod contravențional, nu a fost citată la executorul judecătoresc și nu a semnat careva acte.

Executorul judecătoresc, având în procedură titlul executoriu, nu a întreprins măsuri reale în vederea executării lui. După emiterea hotărârii din 20.03.2015, prin care a fost sancționată pe art. 318 alin. (1) Cod contravențional, executorul judecătoresc nu a întreprins măsuri reale în vederea executării documentului executoriu.

Toate înscrisurile procedurii de executare sunt datate până la 20.03.2015. În copia procedurii de executare nu este anexat nici un înscris datat după data de

20.03.2015 prin care s-ar fi confirmat că executorul judecătoresc a întreprins măsuri în vederea executării în continuare a documentului executoriu, iar Filip A. nu a executat intenționat și s-a eschivat de la executarea hotărârii de judecată. Pentru existența infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal este necesar ca faptele ei ce țin de neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executare a hotărârii instanței de judecată să fie aplicate după aplicarea sancțiunii contravenționale. Din rechizitoriu, materialele cauzei și declarațiile executorului judecătoresc Molodoi A. rezultă că înscrisurile copii din procedura de executare intentată conform titlului de executare nr. 2-273/14 din 09.06.2014 au stat la baza materialului contravențional. Prin urmare, la originea învinuirii în materia contravențională și materie penală au stat aceleași probe, ceea ce este inadmisibil în raport cu art. 4 protocolul 7 CEDO, fiind încălcat principiul non bis idem (Zigarela c Italia).

Deși cauza penală a fost pornită la demersul executorului judecătoresc Molodoi A., aceasta în probarea denunțului cu privire la comiterea preinsei infracțiuni prevăzute de art. 320 Cod penal a prezentat doar actele care au stat la baza procedurii contravenționale în temeiul art. 318 Cod contravențional.

După constatarea contravenției din 20.03.2015, executorul nu a administrat probe noi. Mai mult, după decesul creditorului Păvăluc C., executorul judecătoresc contrar prevederilor art. 83 lit. c) Cod de executare nu a dispus legitim încetarea procedurii de executare. În așa mod, în condiția în care creditorul a decedat în anul 2015 și nu au fost instituți succesori în drepturi ai acestuia, executorul a acționat cu depășirea drepturilor acordate prin lege. Prevederile art. 83 lit. c) Cod de executare stipulează clar că: ”Procedura de executare încetează în cazul în care: c) după încetarea din viață, după declararea dispariției fără urmă sau după declararea decesului creditorului ori al debitorului, creanța sau obligația adjudecată nu admite succesiunea de către succesorul de drepturi al acestor persoane”. De altfel este inexplicabil faptul lipsei persoanei cu statut de parte vătămată în prezenta cauză. Organul de urmărire penală în acest sens nu a recunoscut careva persoane părți vătămate pe dosar infracțiunea incriminată având o componentă materială cu cauzarea de prejudicii. Materialele cauzei denotă că Filip A. după ce a fost recunoscută vinovată în comiterea contravenției prevăzute de art. 318 alin. (1) Cod contravențional, nu s-a eschivat de la executarea hotărârii instanței de judecată, precum și nu a împiedicat executarea ei, învinuita Filip A. având două intervenții chirurgicale la rinichi și fiind diagnosticată cu diabet și artrită, nenumăratele controale medicale (constatat de OUP f.d.7) starea sănătății nu i-a permis să muncească pentru a se conforma obligațiilor expuse în titlurile executorii. Înscrisurile mijloace de probă atașate la materialele prezentei cauze penale au stat la baza materialului contravențional finisat cu hotărârea Judecătoriei Drochia din 20.03.2015.

Fiind audiată în calitate de martor, executorul judecătoresc Molodoi A. nu a avut o explicație plauzibilă asupra executării titlului executoriu în care creditorul este decedat. Aceasta a declarat că a sesizat poliția la 14.11.2016. iar de la 19.01.2015 până la sesizare, careva acțiuni nu a întreprins, careva documente executorii nu a întocmit. Unicul martor al acuzării Tcaci T. a negat eschivarea lui Filip A. de la executarea hotărârii instanței de judecată, a confirmat imposibilitatea fizică a lui Filip A. de a munci și a restitui datoria pe care o recunoaște.

4. Potrivit deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 28 martie 2019, apelul a fost respins, ca nefondat.

Instanța de apel a statuat că, instanța de fond a respectat normele procesuale, a verificat complet, sub toate aspectele și în mod obiectiv circumstanțele cauzei și a dat probelor administrate o apreciere legală, respectându-se prevederile art. 101 Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității, iar toate probele în ansamblu-din punct de vedere al coroborării lor.

5. Avocata Elena Vlas a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și pronunțarea unei noi hotărâri, prin care inculpata să fie achitată.

Recurenta a invocat că, atât instanțele greșit au apreciat probele pe cauză.

Concluzia despre vinovăția persoanei nu poate fi întemeiată pe presupuneri, iar toate dubiile se interpretează în favoarea inculpatului.

Astfel, la dosar lipsesc careva probe pertinente și concludente care ar fi demonstrat că Filip A. a comis infracțiunea. Executorul judecătoresc, având titlul executoriu, nu a întreprins măsuri reale în vederea executării lui. Nici după ce Filip A. a fost sancționată pe art. 318 alin. (1) Cod contravențional, executorul judecătoresc nu a întreprins măsuri reale în vederea executării titlului executoriu. Mai mult, la baza condamnării lui Filip A. stau doar probe prezentate în procedura contravențională, alte probe în susținerea învinuirii nu au fost administrate.

Materialele cauzei au denotat că Filip A. nu s-a eschivat de la executarea hotărârii instanței, fiind grav bolnavă și nu dispune de avere, deci nu a putut să-și onoreze obligațiile sale față de creditor.

Ori, la baza procedurii contravenționale și procedurii penale au stat aceleași probe din 30.07.2014, ceea ce este inadmisibil.

6. Potrivit deciziei Colegiului Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 29 octombrie 2019, recursul a fost admis, casată total decizia atacată și dispusă rejudecarea cauzei de către aceiași instanță de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a statuat că, instanța de apel a omis a elucida toate circumstanțele esențiale ale cauzei, criticate în apelul declarat de apărător în numele inculpatei.

Nu poate fi acceptată constatarea neclară a instanței de apel că ”la caz fiind admisă succesiunea în drepturi”, or, instanța de apel indicând această circumstanță importantă urma să indice cine este succesorul în situația în care creditorul a decedat. Mai mult, la materialele cauzei nu există nicio probă care să confirme existența succesorului.

Concluzia instanței de apel precum că ”prima sancționare conform prevederilor art. 318 Cod contravențional și a doua conform prevederilor art. 320 Cod penal s-a referit la perioade distincte, între care nu există suprapunere”, este una vagă, or, din fapta reținută de către prima instanță și instanța de apel nu s-au stabilit clar perioadele distincte.

La fel, nu s-a stabilit intenția inculpatei de a se eschiva de la executarea hotărârii, or, nu s-a stabilit că inculpata are venituri și cu rea-credință se eschivează de la onorarea obligațiilor, mai mult, din materialele cauzei s-a stabilit că inculpata nu are loc de muncă, nu dispune de avere, astfel este în imposibilitate de a-și onora obligațiunile.

În acest sens, art. 8 alin. (3), 24 alin. (2), 325 alin. (1), 389 alin. (2), art. 413 alin. (1) Cod de procedură penală, prevăd că instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii. Judecarea cauzei în primă instanță se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii și sentința de condamnare nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează doar în favoarea inculpatului.

Astfel, instanța de judecată nu este în drept să completeze învinuirea cu circumstanțe care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatului și să-și întemeieze soluțiile pe presupuneri și dubii.

În baza principiului contradictorialității în procesul penal, principiu unanim recunoscut și susținut de jurisprudența Curții Europene pentru Drepturile Omului, sarcina probațiunii în ședințele de judecată în prima instanță și în instanța de apel îi revine acuzatorului de stat, funcția acuzării este pusă pe seama procurorului. Curtea Europeană pentru Drepturile Omului, în hotărârea Capean contra Belgiei din 13 ianuarie 2005, a constatat că în domeniul penal, problema administrării probelor trebuie să fie abordată din punctul de vedere al articolului 6 §2 și e obligatoriu, inter alia, ca sarcina de a prezenta probe să-i revină acuzării.

Prin urmare, decizia instanței de apel nu este motivată suficient, or, aceasta urma să se pronunțe asupra temeiniciei apelului declarat, sub aspectul legalității sentinței de condamnare a primei instanțe și în urma verificării probelor acuzării cercetate de prima instanță, să constate dacă inculpata este vinovată sau nu de comiterea infracțiunii incriminate în rechizitoriu și constatate ca fiind comise de către aceasta prin sentința primei instanțe.

Fără a fi elucidate pe deplin aceste aspecte, instanța de apel a pronunțat pripit soluția în cauză, prin ce cale de consecință rezultă că decizia instanței de apel nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, fiind astfel incident în speță temeiul de recurs prevăzut de art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, or, instanța de apel a admis erorile de drept menționate supra și nemotivat a menținut fără modificări soluția de condamnare a primei instanțe.

7. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Bălți din 17 noiembrie 2020, apelul a fost admis, casată total sentința și pronunțată o nouă hotărâre.

Filip Angela a fost achitată de sub învinuirea săvârșirii infracțiunii prevăzute de art. 320 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta ei nu întrunește elementele infracțiunii.

Instanța de apel a statuat că, la speță, acuzarea urma să acumuleze și să prezinte în susținerea învinuirii înaintate, acele probe care ar confirma neexecutarea intenționată sau eschivarea inculpatei de la executarea hotărârii Judecătoreiei Drochia din 09.06.2014, și anume în perioada de după ce a fost sancționată contravențional în baza art. 318 Cod contravențional, adică după data de 20.03.2015. Or, perioada de până la sancționarea contravențională a ei în baza art. 318 Cod contravențional și cea de după respectiva sancționare, sunt perioade distincte, în cazul de față obiectul examinării fiind acțiunile sau inacțiunile A. Filip întreprinse după data de 20.03.2015 în vederea neexecutării intenționate și eschivării de la executarea hotărârii

Judecătorei Drochia din 09.06.2014.

Din analiza probelor prezentate și cercetate în cadrul ședințelor de judecată, rezultă că în acțiunile inculpatei lipsește atât latura obiectivă, cât și latura subiectivă a infracțiunii imputate. Probele administrate nu au demonstrat neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea hotărârii judecătorești, după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Acuzarea nu a prezentat probe cu caracter pertinent și concludent, care ar confirma că începând cu 20.03.2015, Filip A. dispunea de un venit, care i-ar fi permis să stingă integral datoria debitorială stabilită prin hotărârea din 09.06.2014, însă intenționat n-a achitat suma, nefiind prezentate nici probe care ar fi confirmat eschivarea acesteia de la executarea hotărârii menționate, după aplicarea sancțiunii contravenționale. Dimpotrivă, probele anexate la dosar au demonstrat că inculpata a întreprins și întreprinde măsuri în vederea stingerii datoriei sale față de partea vătămată.

Astfel, Filip Angela a fost învinuită de organul de urmărire penală, că având scopul neexecutării intenționate a hotărârii instanței de judecată, Filip A., cunoscând, că era obligată, conform hotărârii Judecătorei Drochia din 09 iunie 2014 și titlului executoriu nr. 2-273/14 să achite în beneficiul lui Păvăluc Cozma datoria în mărime de 1200 euro și cheltuielile de judecată în mărime de 3150 lei, nu și-a îndeplinit aceste obligații, fapt pentru care la 20 martie 2015 a fost sancționată în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional cu amendă în mărime de 50 unități convenționale, după care a continuat să nu execute intenționat hotărârea Judecătorei Drochia consemnată mai sus.

Acțiunile inculpatei au fost încadrate de organul de urmărire penală în baza art. 320 alin. (1) Cod penal, neexecutarea intenționată și eschivarea de la executare a hotărârii instanței de judecată, dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

În cadrul examinării cauzei penale în instanța de fond, partea acuzării n-a prezentat probe care să demonstreze că fapta inculpatei întrunește elementele infracțiunii prevăzute la alin. (1) art. 320 Cod penal, iar concluziile de învinuire sunt bazate doar pe presupuneri.

Inculpata, la toate fazele procesului penal a pledat nevinovată, declarând că recunoaște suma datorată și că nu se eschivează de la executarea hotărârii instanței de judecată, însă din condiții independente de voința ei a stării de sănătate nu poate executa hotărârea. După aplicarea amenzii contravenționale n-a mai fost citată la executorul judecătoresc și n-a semnat careva acte. Ea nu dispune de bunuri mobile, imobile și din cauza stării sănătății nu poate munci.

Martorul Tcaci T. a confirmat imposibilitatea fizică a inculpatei de a munci din cauza sănătății precare.

În declarațiile sale, executorul judecătoresc Molodoi A. nu a avut o explicație plauzibilă asupra executării titlului executoriu în cazul în care creditorul a decedat. De asemenea a confirmat, că de la 19.01.2015 până la 14.11.2016 n-a întreprins careva acțiuni. Înscrierile prezentate de executorul judecătoresc nu a confirmat prezența elementelor infracțiunii prevăzute la alin. (1) art. 320 Cod penal și vinovăția lui Filip A. Executorul judecătoresc n-a întreprins măsuri reale în vederea executării

documentului executoriu.

După cum rezultă din materialele cauzei penale, temei pentru pornirea urmăririi penale a servit demersul executorului judecătoresc Molodoi A. din 14.11.2016, la care s-au anexat 15 file.

Din materialele cauzei rezultă, că prin hotărârea judecătorei Drochia din 20.03.2015, Filip A. a fost sancționată în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional la o amendă de 50 unități convenționale, adică 1000 lei. La acest demers au fost anexate aceleași materiale care au servit temei de sancționare contravențională în baza art. 318 alin. (1) Cod contravențional.

Totodată, de la data de 20.03.2015, de către executorul judecătoresc Molodoi A. n-au fost întreprinse careva acțiuni active de executare a documentului executoriu nr. 2-273/14 din 09.06.2014, fapt ce a rezultat atât din demers, cât și din materialele anexate. Deci, nu s-au administrat probe noi ce ar fi confirmat elementele infracțiunii.

În demersul nominalizat s-a indicat, că prin încheierea din 01.02.2016 cu nr. 108-518 au fost puse sub sechestru conturile bancare a inculpatei, dar de fapt aceasta nici nu are conturi bancare în băncile din R. Moldova. Faptul dat confirmă, că executorul judecătoresc nici n-a verificat prezența/lipsa conturilor bancare și a îndeplinit o acțiune formală, fără rezultat, dar nu una efectivă. Pretinsele propuneri și citații nu au fost recepționate de Filip A., ceea ce au indicat că și acestea au un conținut formal.

Același executor a confirmat faptul, că Filip A. nu dispune de bunuri imobile care să-i aparțină cu drept de proprietate. De asemenea la demers sunt anexate acte executate până la data de 20.03.2015. Din actele prezentate de executorul judecătoresc rezultă, că Filip A. nu are careva bunuri cu drept de proprietate, nu are un loc de muncă și nu are careva venituri, fapt ce indică că este în imposibilitate de a-și onora obligațiunile. De către judecătorul judecătoresc nu s-au prezentat careva probe care ar indica la intenția inculpatei de a nu executa sau de a se eschiva de la executarea hotărârii.

În demersul său, precum în declarații, executorul judecătoresc nici n-a distins perioadele de executare de la pornirea procedurii de executare și până la înaintarea demersului către organul de urmărire penală. Și nici învinuirea adusă prin rechizitoriu nu conține clar perioada de neexecutare care i se impută. Or, răspunderea penală survine doar după sancționarea contravențională și perioadele trebuie să fie distincte, cu întreprinderea unor acțiuni de executare efective din partea executorului judecătoresc, ceea ce în cazul dat nu s-a realizat. Cu toate că această componentă de infracțiune nu are victimă, în speța dată creditorul Păvăluc C. a decedat, iar la materialele cauzei lipsește confirmarea privind succesiunea în drepturi, precum și datele persoanei care ar reprezenta în continuare drepturile și interesele creditorului.

Aceste fapte n-au fost stabilite nici de executorul judecătoresc, nici de organul de urmărire penală și nici de procuror. Din descrierea faptelor date rezultă, că executorul judecătoresc n-a întreprins absolut nici o acțiune activă în această procedură de executare, care să probeze elementele infracțiunii prevăzute la alin. (1) art. 320 Cod penal după sancțiunea contravențională. Nu s-a demonstrat nici latura obiectivă și nici cea subiectivă. Nu s-a stabilit intenția inculpatei Filip A. de a nu executa intenționat sau de eschivare de la executarea documentului executoriu.

Pretinsa neexecutare intenționată și eschivare de la executarea hotărârii judecătorești nu s-a confirmat prin careva probe pertinente, concludente, utile, veridice, fiind doar o presupunere a executorului judecătoresc și organului de urmărire penală.

Deci, prin coroborarea probelor date, se constată lipsa neexecutării intenționate sau eschivarea de la executare a hotărârii instanței de judecată.

Astfel, lipsesc elementele infracțiunii și învinuirea adusă inculpatei nu este bazată pe probe directe ce ar fi confirmat vinovăția acesteia, iar potrivit art. 8 alin. (3) în coroborare cu art. 389 Cod de procedură penală, sentința de condamnare se adoptă numai în condiția în care, în urma cercetării judecătorești, vinovăția inculpatului în săvârșirea infracțiunii a fost confirmată prin ansamblul de probe exacte, cercetate de instanța de judecată, când toate versiunile au fost verificate, iar divergențele au fost lichidate și apreciate corespunzător. O sentință de condamnare nu poate fi bazată pe presupuneri.

8. Procurorul în Procuratura de circumscriptie Bălți, Liliana Pasat, a declarat recurs ordinar, solicitând casarea acestei decizii și menținerea sentinței.

Recurenta a invocat că în instanța de fond, executorul judecătoresc Molodoi A. a declarat că la 20.03.2015 debitoarea a fost sancționată contravențional cu amendă în mărime de 1000 lei. Până în prezent, datoria nu a achitat-o. La 14.11.2016 înaintat demers către Procuratura Drochia pentru a fi atrasă la răspundere penală. Vita pe care intenționa să o vândă, aparține fiului său. Filip A. nu dispune de conturi bancare, locuiește în s. xxxx, r-nul xxxx în casa părinților săi și de alte bunuri imobile nu dispune.

Potrivit declarațiilor martorului Filip C., cunoaște despre datoria mamei sale către Păvăluc C., iar fiind în Federația Rusă i-a trimis bani pentru a restitui datoria, dar ce a făcut ea cu banii, el nu cunoaște. Mama îl ajută prin gospodărie la îngrijirea vitelor. El o ajută cu bani, îi dă produse alimentare.

La fel, probele care dovedesc vinovăția inculpatei în învinuirea incriminată sunt: demersul executorului judecătoresc din 15.11.2016 privind sancționarea debitorului Filip A., anexă-procedura de executare nr. 108-479/14 în privința inculpatei, încheierea din 31.07.2014 a executorului judecătoresc Molodoi A. prin care Filip A. a fost obligată de a se prezenta la executorul judecătoresc, copia citației și a avizului de recepție a încheierii executorului judecătoresc de către Filip A. cu semnătura acesteia, propunerea din 14.08.2014 a executorului judecătoresc de prezentare repetată cu avertizarea lui Filip A. pentru neprezentare, copia procesului - verbal cu privire la contravenție din 19.01.2015 în privința A. Filip, hotărârea Judecătoriei Drochia din 20.03.2015, prin care Filip A. a fost sancționată pe art. 318 alin. (1) Cod cu amendă în mărime de 50 unități convenționale, propunerea repetată pe numele inculpatei pentru prezentarea la executorul judecătoresc, copia încheierii din 01.02.2016 privind asigurarea executării documentului executoriu, propunere repetată depusă de executorul judecătoresc Molodoi Aurica pe numele inculpatei de prezentare la executorul judecătoresc, copia citației pe numele inculpatei și avizul de recepție cu semnătura acesteia, copia procedurii de executare nr. 108-480/14 din 30.07.2014 și încheierea din 31.07.2014 a executorului judecătoresc privind obligarea debitorului Filip A. de a se prezenta, certificatul Agenției Naționale Pentru Ocuparea

Forței de Muncă că Filip A. nu este înregistrată în baza de date a agenției date, certificatul că pe numele fiului învinuitei este înregistrată o gospodărie țărănească, dispozitivul hotărârii judecătorești Drochia din 09.06.2014 de încasarea de la Filip A. în beneficiul lui Păvăluc C. a datoriei de 1200 euro, cheltuielilor de judecată de 3150 lei și a taxei de stat de 530,76 lei.

Astfel, atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești au fost acumulate probe pertinente și concludente ce au demonstrat că inculpata a comis infracțiunea incriminată, or, instanța de apel nu a clarificat obiectiv toate circumstanțele invocate, adoptând o decizie neargumentată în acest sens.

În drept, recursul este bazat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală - hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

9. Examinând admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

Potrivit art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv în temeiul când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, când instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței. Conform art. 6 pct. 11¹⁾ Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora.

Instanța de recurs verifică doar dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

În sensul vizat și în raport cu circumstanțele invocate în recursul ordinar, în care lipsește cu desăvârșire critica asupra circumstanțelor concrete de fapt și de drept invocate de instanța de apel în descriptivul deciziei contestate, în special că: „...probele administrate nu au demonstrat neexecutarea intenționată sau eschivarea de la executarea hotărârii judecătorești, după aplicarea sancțiunii contravenționale. Acuzarea nu a prezentat probe cu caracter pertinent și concludent, care ar confirma că începând cu 20.03.2015, Filip A. dispunea de un venit..., însă intenționat n-a achitat suma, nefiind prezentate nici probe care ar fi confirmat eschivarea acesteia de la executarea hotărârii, dimpotrivă, probele anexate la dosar au demonstrat că inculpata a întreprins și întreprinde măsuri în vederea stingerii datoriei sale față de partea vătămată..., componență de infracțiune nu are victimă, în speța dată creditorul Păvăluc C. a decedat, iar la materialele cauzei lipsește confirmarea privind succesiunea în drepturi...”, recurentul indicând doar că: „***atât în cadrul urmăririi penale, cât și în cadrul cercetării judecătorești au fost acumulate probe pertinente și concludente ce au demonstrat că inculpata a comis infracțiunea incriminată, or, instanța de apel nu a clarificat obiectiv toate circumstanțele invocate, adoptând o decizie neargumentată în acest sens***”, cât și doar enumerând probele care se referă la perioada de până la sancționarea contravențională a inculpatei, deci nu au incidență asupra calificativelor din art. 320 alin. (1) Cod penal (pct. 8. din decizie), se reține că împrejurările menționate în partea descriptivă a hotărârii atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 7. din prezenta decizie, relevă în mod concludent că instanța de apel, rejudecând cauza potrivit regulilor generale, just a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind infracțiunile incriminate inculpatei în strictă

conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și a prescripțiilor de drept material, probele administrate fiind corect apreciate în temeiul prescripțiilor din art. 101 alin. (1) Cod de procedură penală, din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității, veridicității și al coroborării lor, indicând argumentat și detaliat motivele pentru care a respins probele acuzării, întemeiat dispunând achitarea inculpatei de sub învinuirea comiterii infracțiunii prevăzute la art. 320 alin. (1) Cod penal, pe motiv că fapta ei nu întrunește elementele infracțiunii.

Ori, soluția instanței de apel coroborează și cu următoarele împrejurări:

a) este conformă deciziei Colegiului Penal lărgit al Curții Supreme de Justiție din 29.10.2019.

Ori, potrivit art. 436 alin. (2) Cod de procedură penală, pentru instanța de rejudecare, indicațiile instanței de recurs sunt obligatorii în măsura în care situația de fapt rămâne cea care a existat la soluționarea recursului (*pct. 6., 7. din decizie*);

b) în corespundere cu art. 8 alin. (3), 66 alin. (2) pct. (1), 281 alin. (2), 296 alin. (2) Cod de procedură penală, concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii nu pot fi întemeiate pe presupuneri, actul de învinuire trebuie să cuprindă formularea învinuirii cu indicarea datei, locului, mijloacelor și modului de săvârșire a infracțiunii și consecințele ei, caracterului vinei, motivelor și semnelor calificative pentru încadrarea juridică a faptei. Inculpatul are dreptul să știe pentru ce faptă este învinuit.

Totodată, potrivit rechizitoriului, fapta criminală imputată inculpatei este ca: „...***după care a continuat să nu execute intenționat hotărârea*** Judecătorei Drochia consemnată mai sus...”, acțiunile ei fiind calificate în baza art. 320 alin. (1) Cod penal, ca ***neexecutarea intenționată și eschivarea*** de la executarea hotărârii instanței de judecată, dacă aceasta a fost comisă după aplicarea sancțiunii contravenționale.

Astfel, în fapta descrisă lipsește cu desăvârșire incriminarea și a ***eschivării...***, dar și invocarea perioadei și a acțiunilor infracționale concrete privind pretinsa ***neexecutare intenționată...***

Mai mult, învinuirea și poziția acuzatorului nu este coroborată sub nicio formă cu prescripțiile din art. 83 alin. (1) lit. c) și 85 Cod de executare - *Procedura de executare încetează în cazul în care după încetarea din viață a creditorului, creanța adjudecată nu admite succesiunea de către succesorul de drepturi. După intrarea în vigoare a încheierii privind încetarea procedurii de executare, executorul judecătoresc dispune, în decurs de 3 zile lucrătoare, anularea măsurilor de asigurare a executării. Documentul executoriu, în care au fost făcute mențiunile de rigoare, se restituie instanței de judecată. Procedura de executare care a încetat nu poate fi reluată*, art. 86 alin. (1) lit. b), alin. (2) – (6) Cod de executare - *Documentul executoriu care nu a fost executat ori care a fost executat parțial se restituie creditorului în cazul în care debitorul nu are bunuri ori venituri sau bunurile lui nu sunt suficiente pentru satisfacerea creanțelor. În asemenea caz executorul judecătoresc întocmește un proces-verbal. Restituirea documentului executoriu către creditor nu împiedică prezentarea lui repetată spre executare, în condițiile prezentului cod. În acest caz, noul termen de prezentare a documentului executoriu spre executare se calculează conform art.17 alin.(3) din prezentul cod. Documentul executoriu se restituie în baza încheierii motivate a executorului judecătoresc. Încheierea poate fi contestată în instanță de judecată. Încheierea privind restituirea documentului executoriu servește drept temei pentru depunerea dosarului de executare în arhivă.*

Prin urmare, învinuirea înaintată inculpatei este una incompletă, neclară și divergentă, adică este una dubioasă. O asemenea învinuire a afectat dreptul inculpatei de a ști pentru ce faptă este învinuită, adică dreptul la apărare (*art. 6 CEDO*).

Potrivit art. 8 alin. (3), 24 alin. (2), 325 alin. (1), 389 alin. (2) Cod de procedură penală, judecarea cauzei se efectuează numai în limitele învinuirii formulate în rechizitoriu. Concluziile despre vinovăția persoanei de săvârșirea infracțiunii și sentința de condamnare nu pot fi întemeiate pe presupuneri, iar toate dubiile în probarea învinuirii se interpretează doar în favoarea inculpatului. Instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

Astfel, instanța de judecată nu este în drept să completeze din oficiu învinuirea cu circumstanțe în fapt care ar justifica-o și care ar agrava situația inculpatei, și să-și întemeieze soluțiile pe presupuneri și dubii.

Potrivit jurisprudenței CtEDO, în asemenea situație, nu se mai impune o reevaluare a conținutului mijloacelor de probă, acestea demonstrând cu prisosință soluția dată de prima instanță. Or, în cazul în care instanța de fond și-a motivat decizia luată, arătând în mod concret la împrejurările, care confirmă sau infirmă o acuzație penală, pentru a permite părților să utilizeze eficient orice drept de recurs eventual, o curte de recurs poate, în principiu, să se mulțumească de a relua motivele jurisdicției de primă instanță (*hotărârea CtEDO Garcia Ruis c. Spaniei, Helle c. Finlandei*). Art. 6 din CEDO impune în sarcina instanței, obligația de a efectua o examinare efectivă a motivelor, argumentelor și probelor propuse de părți, cu excepția cazului în care se apreciază relevanța acestora, iar obligația motivării deciziilor, impusă instanțelor de art. 6 § 1 din CEDO, nu poate fi înțeleasă ca impunând formularea unui răspuns detaliat la fiecare argument (*hotărârea CtEDO, pct. 80-81, Perez c. Franței, Van de Hurk c. Țărilor de Jos*).

Pe lângă aceasta, conform argumentelor invocate și reproduse în pct. 8. din prezenta decizie, recursul menționat este întemeiat doar pe critica modului în care instanța de apel a apreciat probele și circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărârii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanțelor de fond și de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea probelor și circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune acuzarea, este o competență și prerogativă legală a acestor instanțe, care nu constituie un temei de drept separat din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar, la fel, este lipsită de orice temei legal.

Mai mult, motivele invocate în recurs au constituit deja obiect de examinare în instanța de apel, fiind oferite răspunsuri argumentate în acest sens (*pct. 7. – 8. din decizie*), iar o altă opinie asupra probelor și circumstanțelor pricinii care au fost puse la baza

sentinței, conform jurisprudenței CtEDO, nu poate servi temei pentru reexaminarea cauzei (*hotărârea din 16 ianuarie 2007, pct. 20, cazul Bujnița versus Moldova*).

Împrejurările enunțate denotă în mod concludent că instanța de apel nu a comis erori de drept în raport cu motivele invocate de recurent, că hotărârea contestată conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că instanța nu a admis vre-o eroare gravă de fapt, care să-i fi afectat soluția, și că recursul de pe rol este unul vădit neîntemeiat.

Potrivit art. 432 alin. (2) pct. 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta este vădit neîntemeiat.

Astfel, odată ce recursul ordinar este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (1), 432 alin. (1), (2) pct. 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul Penal,

D E C I D E :

Inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de procurorul în Procuratura de circumscripție Bălți, Liliana Pasat, împotriva deciziei Colegiului Penal al Curții de Apel Bălți din 17 noiembrie 2020, în privința inculpatei Filip Angela xxxx, pe motiv că este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, fiind pronunțată integral la 23 aprilie 2021.

Președinte

Iurie Diaconu

Judecători

Liliana Catan

Ion Guzun

